

Operația în face,
 Si-acelu osu,
 Din gâtu i-a scosu.
 Apoi cere legiuită,
 Pentru lucru mulțumită:
 — „Mulțumită?... lupulu țice;

Ôre nu ești tu fericé,
 Că din gâtu nesățiosu,
 Capulu tefaru țî l'ai scosu?
 Sermănico! fugi din drumu;
 De mă superi,—te sugrumu!
 G. Asachi.

24. Vulpea. Vulpea sémănă la botu și la urechi cu lupulu; ér' la picioare, cu cănele; diferindu însă de amêndoi, prin capulu seu, care e mai mare, și códa sa cea lungă și pěrósă. Pěrulu vulpei, e de coloru roșieticu. Obiceiturile vulpei, nu sémănă nici cu obiceiturile lupului, nici cu ale cănelui. Vulpea n'are curajulu și ferocitatea lupului, nici fidelitatea¹⁾ și atașamentulu²⁾ cănelui. Ea nu atacă nici-o-dată animale mai mari și mai puternice de cătu dânsa, precumu atacă lupulu; ci din contra, este fôrte fricósă; și de aceea, când âmbă după pradă, întrebuintează unu mare vicleșugu. Vulpea nu se pôte domestici, nici într'unu modu. Când se vede prinsă de vr'unu picioru, este în stare a și-lu rupe, numai să pótă scăpă. Vulpea este inamiculu celu mai grozavu alu paseriloru; dar' îi placu și epuri, mei, lapte, brânză, faguri de miere și fructe. Ea veșuesce totu-de-a una, în pădurile și tufșurile din apropierea sateloru, ca să pótă răpi paserile, de pe lângă casele ómeniloru. Vulpea își face bizunia în pământu, cu mai multe despărțituri, ca să aibă unde-și pune prada, și unde ședě. Când vulpea se duce la paseri în poétă, âmbă fôrte încetu, ca să nu descepte câni și ómenii. Ajungěndu în poétă, mai ântěiu sugrumă cocoșulu; și ca să nu țipe, să se descepte oamenii, ea ilu apucă de capu. Totu asemine face și cu cele-l-alte paseri. Vulpea este fôrte nesățiosă, ca și lupulu; sugrumă tóte paserile din poétă, dacă nu-i voru prinde câni séu ómenii de veste. Ca să prindă mai lesne epuri, vulpele se asociază mai multe. Una din ele imitědă glasulu copăului, ca să sperie epurii din tufe; ér' altele, se punu de pândă, în locurile pe unde credu, că au să ésă ei. Dacă din întâmplare a scăpatu epurele și nu l'a prinsu, atunci se exerciteză, făcěndu serituri, ca altă-dată să nu mai greșescă; ér' dacă l'a prinsu, atunci se adună tóte, și-lu împartu.—Când vulpea merge la stupi, restórnă știubeele cu miere; și dacă o supěră albinele cu împunseturile loru veninóse, se tăvălesce pe pământu, în cătu omórá tóte albinele, cu greutatea corpului; și astu-felu face mari pagube în prisăci. Une-ori vulpea, ne mai găsindu nicăiri pradă, se culcă josu pe pământu și stă astu-felu, fără a sufla;

) Credința. 2) Înblândirea